

sidst talte. Det er mig ikke klart, hvad Udbytte der skulde være af, at et Udvalg blev nedsat. Jeg har allerede ved tidligere Forhandlinger gjort opmærksom paa et Par af de meget vigtige Spørgsmaal, som ligge til Grund for dette Lovforslag. Jeg har udtalt, at jeg ikke troer det er muligt at komme til en Overensstemmelse imellem begge Rigsdagens Afdelinger om saadanne Spørgsmaal ved en Tillæggsbevillingslov; det er Spørgsmaal, der maa tages frem og behandles særskilt. Hvad de enkelte Poster angaaer, da skal jeg gjøre opmærksom paa, at Lovforslaget er to Gange gjennemgaaet i det andet Thing, at det jo vides, at dette viser den største Opmærksomhed endogsaa med Hensyn til den mindste Udgift, saa at forsaavidt der er Spørgsmaal om at lade Udgifter passere, har jeg ikke nogen Frygt i saa Henseende, og jeg for mit Vedkommende vil derfor kunne gaae ind paa Bevillingen af de forlangte Summer. Jeg kan saaledes ikke skjønne, hvad det egentlig skulde føre til at nedsette et Udvalg. At jeg kun stemmer for Loven under det almindelige Forbehold, at man, da de Principer, der egentlig ligge til Grund for samme, ikke have været underkastede nogen Drøftelse, ikke er berettiget til senere at paaberaabe sig Lovens Antagelse som en Anerkjendelse af dem eller til derfra at drage Slutninger i andre Retninger, har jeg allerede udtalt.

Gaaer nu Sagen til Udvalg, kan det ikke undgaaes, at alle disse Spørgsmaal maae drages frem; men jeg har allerede gjort opmærksom paa, at der kun er eet af de større Spørgsmaal, som egentlig, og det kun deelsviis, har været til Forhandling i det andet Thing. Da nu Sagen ogsaa har staaet saalænge hen, og da det ikke har nogen egentlig Betydning med Hensyn til Realiteten at nedsette Udvalg, anseer jeg det for rigtigst at faae en Ende paa den, og at man derfor ikke skal nedsette noget Udvalg.

Bjerring: Det forekommer mig for det Første, at Udvalget passende kunde gjøre de Principer, som den ærede Landsthingsmand har udviklet, og om hvis Rigtighed jeg isvrigt for mit Vedkommende er fuldkommen enig med

ham, til Gjenstand for Behandling, og derefter fremsille dem for Thinget, hvilket da mulig kunde give Anledning til en yderligere Drøftelse af dem her i Thinget. Hvad Enkeltheberne i Lovforslaget angaaer, da veed jeg meget vel, at den ærede Landsthingsmand er enig i dem allesammen, men jeg har jo sagt, at jeg er ikke kommen saavidt. Den ærede Landsthingsmand gjorde opmærksom paa, at alle disse Enkeltheber have nu to Gange været til en grundig Behandling i Folkethinget; det vilde nu forekomme mig hensigtsmæssigt, om de eengang kunde komme til en grundig Behandling her i Thinget, og det er raabenbart, at der ikke vil spildes en eneste Time derved, at Sagen gaaer til Udvalg; thi Loven vil jo alligevel ikke kunne blive særbig fra Thingets Side før efter Nytaar, og jeg seer derfor ikke, hvad der skulde bevæge den ærede Landsthingsmand til at holde fast ved sin Modstand imod, at Sagen gaaer til Udvalg.

Da ikke flere begjærede Ordet, sattes det under Afstemning, om der skulde nedsettes et Udvalg paa 5 Medlemmer, hvilket forkastedes med 16 Stemmer mod 11.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen: Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæggsbevilling for 1862—63. (Lovforslaget findes i Anh. A.)

Da Ingen ønskede at høre sig, gik man strax til Afstemning over Sagens Overgang til anden Behandling, hvilken vedtoges eenstemmig med 28 Stemmer.

Derefter foretoges den følgende Sag paa Dagsordenen: Første Behandling af Forslag til Lov om Tilbagebetaling af det af Statskassen bevilgede Laan paa 25,000 Rd. til Opførelse af St. Johannis Kirke paa Nørrebro. (Lovforslaget findes i Anh. A. Sp. 1647—48).

Ingen begjærede Ordet, hvorfor Sagens Overgang til anden Behandling sattes under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 31 Stemmer,